

ת"פ 9130/11/17 - מ"ח נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 9130-11-17 מדינת ישראל נ' מ"ח

בפני כבוד השופט, סגן נשיאה בפועל עמית פרייז
המבקש/הנאשם מ"ח
ע"י ב"כ עו"ד שלמה ינאי
נגד
מדינת ישראל
משיבה/מאשימה
ע"י שלוחת תביעות נתניה

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק וטענות נוספות. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים, ניסיון תקיפה סתם של בת זוג, וניסיון תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 15/7/17 הנאשם הגיע לביתו בעודו בגילופין, בעת שבני המשפחה ישבו סביב השולחן לארוחה. באותן הנסיבות, עת התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת (אשתו), והנאשם זרק עליה צלחת שלא פגעה בה. בהמשך, לאחר שהתווכח עם בנו הקטין, הנאשם זרק עליו חתיכת אבטיח אשר לא פגעה בו. לאחר מכן הקטין התקרב לנאשם וצעק עליו, ובתגובה התרומם הנאשם כשהוא אווז בידו סכין, התקרב לקטין בצורה מאיימת ואמר לו "תתרחק ממני". משביתו הבגירה של הנאשם ביקשה להזמין משטרה, התקרב אליה הנאשם בצורה מאיימת כשהוא אווז בסכין ואמר לה "נראה אם יש לך אומץ להתקשר". ב"כ הנאשם מפנה בבקשתו להליך ה"ט 43614-07-17 אשר התקיים בין המתלוננת לנאשם בבימ"ש השלום בחדרה. ב"כ הנאשם טוען כי במסגרת אותו הליך אזרחי עלה כי המתלוננת שיקרה בחקירותיה במשטרה, וכן שיקרה בפני שני מותבי בית משפט. בהתבסס בעיקר על אותו הליך אזרחי טוען ב"כ הנאשם לביטול כתב האישום מכמה עילות.

הבקשה מבוססת על הנחה כי הקביעות באותו הליך אזרחי אמורות בהכרח להשליך על ההליך הפלילי. בכל הכבוד, לא ניתן לקבל טענה זו כלל וכלל. הרי מדובר בהליכים שונים במהותם ובמטרתם, וללא זהות בין הצדדים הרלבנטיים לכל אחד מהם. על רקע זאת, הזיקה היחידה המוכרת בדיון בין הליך פלילי לאזרחי מתבטאת בסעיף 42 לפקודת הראיות, ואף היא הינה במישור הראייתי בלבד, כאשר הקביעות העובדתיות בהליך הפלילי משליכות על הקביעות העובדתיות בהליך האזרחי (ולא להיפך כנטען בעניינו), וגם זאת רק במקרה של פסק דין מרשיע בהליך הפלילי.

על כן, אני דוחה מכל וכל את הטענות לפיו יש בקביעות בית המשפט בהליך האזרחי האמור בכדי למנוע הגשת כתב אישום בעניינו, על כל הגוונים של טיעון זה- הבטחה שלטונית, הסתמכות וציפיה של הנאשם, סופיות הדיון, סיכון כפול ו"כבר נשפטתי".

ב"כ הנאשם טוען אף לאכיפה בדרנית. לטענתו, התביעה הפלתה בין הנאשם לבין המתלוננת. זאת נוכח העובדה כי המתלוננת לא הועמדה לדיון על אף הקביעה של בית המשפט באותו הליך אזרחי לפיה שיקרה בחקירותיה במשטרה ובבית המשפט, דבר המהווה עבירות של מסירת עדות שקר.

דא עקא, מסתבר כי התביעה לא הייתה מודעת לתוכנו של ההליך האזרחי האמור על קביעותיו, כאשר למותר לציין כי הנאשם לא הגיש מעולם תלונה כנגד המתלוננת. על כן לא ניתן לומר שבהסתפקות בהליך פלילי כנגד הנאשם בלבד, היא הפלתה בין הנאשם למתלוננת. יתר על כן, בסופו של דבר הטענות לעבירות לכאורה מצד המתלוננת נסמכות על בחינת מהימנותה, דבר שממילא יעשה במשפט בו עסקינן, ואם נכונים הדברים, הדבר יביא לזיכוי הנאשם, ללא צורך בבחינת שאלת אכיפה בדרנית. על כן, אני דוחה גם טענה זו.

אף הטענות שהוכתרו כמקדמיות והתייחסו לאי עריכת עימות בין הנאשם למתלוננת, כמו גם אי ביסוס עובדתי של עבירות הניסיון על יסודותיהן, וכן שיבוש לכאורה של הליכי החקירה על ידי המתלוננת, צריכות להתברר בשלב הראייתי ולא המקדמי. על כן, אין מקום על בסיס להביא לביטול כתב האישום בשלב המקדמי בו אנו מצויים.

באשר לטענה לביטול כתב אישום מחמת אי משלוח מכתב יידוע בדבר הזכות לבקש שימוע. אמנם חלק מהעבירות שבכתב האישום הינן מסוג פשע, אך כאלה אשר לגביהן חלות תקנות סדר הדין הפלילי (קביעת סוגי פשעים שלגביהם לא תחול חובת היידוע לפי סעיף 60א(א) לחוק), התשס"ה-2005. לפיכך התביעה לא הייתה מחויבת לשלוח מכתב יידוע לנאשם טרם הגישה את כתב האישום. למעלה מן הנדרש יוער כי אף במקרים שבהם קיימת מלכתחילה חובת היידוע, אין בהפרתה בכדי להביא מינה וביה לביטול כתב האישום. קל וחומר בעניינו, עת כתב האישום כולל גם עבירה שאינה פשע בכל מקרה, היא עבירת האיומים. נוכח כל האמור, הבקשה לביטול כתב האישום, על כל חלקיה, נדחית.

התיק נקבע להקראה ליום 4/6/19 שעה 12:00. ב"כ הנאשם יודיע לנאשם על מועד הדיון וחובת התייצבותו. המזכירות תעביר עותק מההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ט, 28 אפריל 2019, בלשכה, בהעדר הצדדים.